

2000 Rbd., der indkom ved Bevillinger til Folk, som foreviste visse Ting, anstillede visse Forlystelser osv. Her findes nemlig en Bemærkning angaaende denne Sag; som forekommer mig at give et glædeligt Indblik i, hvad der rører sig idetmindste i et af Ministerierne, idet det nemlig er bleven dette Ministerium, Justitsministeriet, klart, at der skrives formeget, samt at det vilde være ønskeligt, om der kunde blive gjort nogen Indskrænkning i Skriveriet. Naar man rigtig gennemlæser denne Note og tænker sig, hvorfra den er kommen, maa man faae en Formodning om, at det rimeligviis kan have kostet Staten idetmindste 2000 Rbd. at faae disse 2000 Rbd. for disse Bevillinger ind. Det forekommer mig, at det maa være noget meget Vidtløftigt, der her er passeret; naar man betænker, at den Porto, der gaaer med, al den Skriverkraft, der skal til, saavel i Ministerierne som hos Embedsmændene udenfor, der jo enten directe eller indirecte faae Godtgjørelse for deres Contoirhold, saa troer jeg, man kan antage, at der er gaaet ligesaameget med, som man har faaet ind ved disse Bevillinger. Det er altsaa meget ønskeligt, at denne Indtægt hører op; men paa den anden Side forekommer det mig, at det har været antydet, at der dog maaskee nok kunde have en Indtægt af Bevillinger af den Art, hvilken Indtægt da maatte tildeles Andre og decreteres paa en anden Maade. Jeg troer ogsaa, at man, siden man nu engang er bleven vant til at give en saadan Afgift, kunde bibeholde den, men til Fordeel for Communen, som maaskee kunde bruge den til en extraordinair Fattighjælp; saa fik de Fattige ogsaa lidt Fornøielse af de Penge, som blive satte i Bevægelse ved, at de Rigere more sig, og der kom altsaa en vis Ligelighed i Glæden blandt de forskjellige Folkelasser.

Da der ikke er nogen Oversigt over flere af de eensartede Udgifter, som omtales i Lovforslaget, vilde det jo kræve lidt Uleilighed at tilveiebringe saadanne, og naar den Tid, man har haft hertil, ikke har været lang, er det i Særdeleshed vanskeligt nok. Det kan derfor maaskee være, at jeg tager fejl i en Ting, som jeg nu vil tillade mig at omtale; jeg er ikke aldeles vis paa det, men jeg troer dog, det

forholder sig, som jeg nu skal udtale. Jeg har ved at sammenligne Lønningerne for Ministeriernes Embedsmænd efter den foregaaende Finantslov med dette Lovforslag villet see, hvor stor Besparelse der var fremkommet ved Gennemførelsen af Loven om Lønninger for Ministeriernes Embedsmænd, men jeg har ikke kunnet faae andet Resultat ud deraf, end at Udgiften er bleven forhøjet med 30,000 Rbd. i det Hele for alle 3 Ministerier. Det kan, som sagt, være, at jeg har overseet Et eller Andet, men jeg troer det ikke, og Besparelsen skulde jo altsaa komme ved det, der i sin Tid kan bespares paa Pensionskontoen. Der vil ogsaa fremkomme nogen Besparelse, naar Overgangstiden er forbi, og visse Embedsmænd, der hidtil have været fast ansatte, ere gaaede af, men det forekommer mig dog, at det vilde være ønskeligt, om der kunde spares endnu noget Mere paa disse Conti. Det kan ikke være min Mening her for Dieblisset at foreslaae nogen Besparelse; det lader sig jo ikke gjøre ligeoverfor Loven, undtagen med Hensyn til visse ganske enkelte principielle Undtagelser, som findes deri, men de ere ikke af stor Betydning. Ved Revisionen af Loven haaber jeg, at der ogsaa skal indtræde mere directe Besparelser, og jeg troer, at de vilde komme meget naturligt, dersom alle Ministerier blive besjælede af den samme Tanke som den, der har ledet Justitsministeriet til at udtale det, hvortil jeg før sigtede, nemlig at man bør stæffe sig af med de Sager, som egentlig ikke ere Statsager og ikke beqvemt kunne afgjøres af Statsmagten. Jeg troer da, at det vil vise sig, at man maa kunne spare mangfoldige af de Kræfter, som man efter den nuværende Indretning har været nødsaget til at beholde. Forøvrigt skal jeg udtale, at saavidt jeg har kunnet see, er den nævnte Sagelov gennemført med megen Omhyggelighed og i den Aand, hvori den er givet, paa nogle ganske enkelte Undtagelser nær, som dog ikke ere af stor Betydning, men som efter min Mening stride mod den Tanke, der ligger i Loven; jeg skal ved anden Behandling tillade mig at nævne de Punkter, hvortil jeg sigter.

Det kan heller ikke andet end glæde Enhver at see, hvorledes man skriver frem med en hen-